

A Győri Ítéltábla a dr. ... ügyvéd által képviselt **I.r., . felperes**, mint meghatalmazott és dr. ... ügyvéd által képviselt **II.r., III.r., IV.r., V.r., VI.r., VII.r., VIII.r., IX.r., X.r., XI.r., XII.r., XIII.r., XIV.r., XV.r., XVI.r., XVII.r., XVIII.r., XIX.r., . XX.r., XXI.r., XXII.r., XXIII.r., XXIV.r., XXV.r., XXVI.r.,XXVII.r., XXVIII.r., XXIX.r., XXX.r., XXXI.r., XXXII.r.,XXXIII.r., XXXIV.r., XXXV.r., XXXVI.r., XXXVII.r., XXXVIII.r., XXXIX.r.,XL.r., XLI.r. XLII.r., XLV.r., XLVI.r., XLVII.r., XLVIII.r., XLIX.r.,L.r., LI.r., LII.r., LIII.r.,LV.r., LVI.r., LVII.r., LVIII.r.** felpereseknek **az OBH Jogi Képviseleti Osztály** által képviselt **Törvényszék** alperes ellen **sérelemdíj megfizetése iránt indult perében** a Tatabányai Törvényszék 2018. május 29-én 4.P.20.217/2017/20. számú ítélete ellen a felperesek által 22. és 26. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek személyenként 300.000 (Háromszázezer) forint méltányos elégtételt biztosító kártérítést, valamint 4.000 (Négyezer) forint másodfokú perköltséget.

A felperesek által az alperesnek egyetemlegesen fizetendő elsőfokú perköltség összegét 12.960 (Tizenkettőezer-kilencszázhatvan) forintra leszállítja.

A felperesek által az államnak személyenként fizetendő kereseti illeték összegét 34.100 (Harmincnégyezer-egyszáz) forintra leszállítja.

Kötelesek a felperesek személyenként megfizetni az államnak az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 45.500 (Negyvenötezer-ötszáz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket, az alperesnek pedig egyetemlegesen 15 napon belül 7.200 (Hétezer-kettőszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ezt meghaladóan feljegyzett 771.400 (Hétszázhetvenegyezer-négyszáz) forint kereseti és 1.026.600 (Egymillió-huszonhatezer-hatszáz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint jelen per felperesei további per felperesekkel együtt 2006. október 11-én keresetet terjesztettek elő ... I.r., ... II.r., a ... III.r. és ... IV.r. alperesekkel szemben személyhez fűződő jogok megsértésére alapítottan. Az I.r. alperes akkor a Magyar Köztársaság miniszterelnöke, a II.r. alperes a pénzügyminisztere és államháztartásért felelős minisztere, a IV.r. alperes pedig a Magyar Államkincstár elnöke volt.

A felperesek annak megállapítását kérték, hogy alperesek 2006. márciusban az országgyűlési választásokat megelőzően nem közölték a jogszabályban előírt adatokat, illetve nem felelt meg a

valóságnak, amit közöltek a költségvetés helyzetéről, ezáltal megsértették felpereseknek a választás szabadságához fűződő személyiségi jogát. Annak a megállapítását is kérték, hogy alperesek azzal is jogsértést követtek el, hogy tudatosan hamis adatokat közöltek mind a lakossággal, mind pedig a köztársasági elnökkel.

Kérték annak megállapítását is, hogy az adatok internetes közzétételi módjával megsértették alperesek az egyenlő bánásmód védelméhez fűződő személyiségi jogot, mert így csak a módosabbak férhettek ahhoz hozzá, és megsértették ezzel a hátrányos megkülönböztetés tilalmára vonatkozó alkotmányos rendelkezést is. Kérték a megállapítás mellett alperesek eltiltását a további jogsértéstől, nyilvános elégtétel adására kérték őket kötelezni, illetve felperesenként fizessenek meg alperesek egyetemlegesen 100-100.000,-Ft nem alperes neve továbbá kérték közérdekű bírság kiszabását is.

Az ügyben az alperesek kereset teljes elutasítását kérték.

A pervittel a felperesek **K.I.** t bízták meg.

A későbbi részítélet meghozatalának idején végül elállások és csatlakozások után 148 felperes vett részt az ügyben.

Az ügyet az alperesi bíróságon 19.P.24.413/2006. számon lajstromozták.

Az alperes 2006. október 25-én 2. számú végzésével rendelt el hiánypótlást, felhívva az I.r. felperest, hogy a felperesek nevét és lakcímét olvasható formában terjessze elő. Az I.r. felperes 2006. november 6-án határidő-hosszabbítást kért, majd 2007. január 24-én 5. számú beadványában kérte, hogy az olvashatatlan felpereseket hagyja az alperes figyelmen kívül. A hiánypótlásban a felperes a Kormány helyett ...t és a ...ot jelölte meg II. és III.r. alperesnek. Az alperes 2007. március 20. napján (26 nappal a 30 napon túl) 6. számú végzésében ismét hiánypótlásra hívta fel I.r. felperest, aki 2007. április 25-én terjesztette elő a felperesek névsorát. Az alperes 2007. május 18-án a tárgyalást 2007. november 20. napjára tűzte ki. A felperesek kérelmére a bíróság 2007. szeptember 21-én a tárgyalást 2007. november 30. napjára állította be.

Időközben számos új felperes érkezett a perbe, sokan jelezték, hogy ők nem kívánnak pert indítani, többen elálltak. Az első tárgyalásig tartó időszakban 11-48. sorszámgig beavatkozási, perbelépési nyilatkozatok, keresettől való elállások, tájékoztatás kérések történtek, melyre az alperes a tájékoztatásokat megadta, a csatlakozási kérelmekről döntött, a kézbesítés sikertelenségeiről az I.r. felperest tájékoztatta.

Az alperesek 49. számon, 2007. november 12-én terjesztették elő ellenkérelmüket.

A felperesek 61. sorszám alatt 2007. november 21-én eljárás szabálytalansága és elhúzódása miatti kifogást nyújtottak be, sérelmezve, hogy a 2007. január 10-i hiánypótlás után 2 hónapig nem intézkedett alperes, a névlista pontosítása ugyan megtörtént, de 4 hónapig nem volt intézkedés, majd a 9 hónapos időtartamot megszegve tűzte ki a bíróság a tárgyalást.

2007. november 30-án 75. sorszám alatt tartott tárgyalást a bíróság. A permegszüntetések után a feleket nyilatkoztatta, majd a tárgyalást az eljárási kifogás elbírálására az iratoknak a Fővárosi Ítéltáblára való felterjesztése végett halasztotta el, ám az iratokat a Fővárosi Ítéltáblához az alperes végül nem terjesztette fel.

83. sorszám alatt 2008. március 18-án az alperesi bíróság tárgyalást tűzött ki 2008. április 4. napjára. Előtte a felek további beadványokat eszközöltek, köztük 87. szám alatt újabb kifogást nyújtottak be az eljárás szabálytalansága miatt, sérelmezve, hogy az iratokat az alperes az Ítéltáblához nem terjesztette fel. További beadványok érkeztek, majd 94. sorszám alatt, 2008. április 4. napján tartott tárgyalást alperesi bíróság, ahol a jelenlévő feleket meghallgatta, a tárgyalást elhalasztotta azzal, hogy határnapot hivatalból tűz, kötelezte az alpereseket nyilatkozattételre, mind a felperesek előkészítő iratára, mind pedig az elállásra vonatkozó iratokra, továbbá jelezte, hogy fel fogja terjesztetni az iratokat a Fővárosi Ítéltáblához, ami nem történt meg.

Felperesek 2008. április 30-án 101. sorszámon összegezték kereseti követelésüket, majd 103.

sorszámom teljes személyes költségmentesség iránti kérelmet nyújtott be az I.r. felperes. További megszüntetéseket követően 2008. október 16-án 104. számon a felperesek az eljárás szabálytalansága és elhúzódása miatt nyújtottak be kifogást.

A bíróság 109. sorszám alatt 2009. március 4-én 2009. április 3-ra tűzött ki tárgyalást.

A felperesek 110. szám alatt az eljárás szabálytalansága miatti kifogást terjesztettek elő. Ezt követően újabb csatlakozási kérelmek érkeztek, alperesi válasziratok, majd újabb eljárás szabálytalansága iránti és elhúzódása miatt kifogás 2009. április 1.

napján 116/F/2. szám alatt.

A bíróság 118. számon 2009. április 3-án tartott tárgyalást, melyben megváltoztatta a permegszüntető végzéseket az illeték vonatkozásában, beavatkozási kérelmet utasított el, feleket hallgatott meg, majd I.r. felperes költségmentességének engedélyezés céljából 2009. június 12. napjára halasztotta el a tárgyalást.

A felperesek 121. sorszámom 2009. május 11-én ismételten kifogásolták az eljárás elhúzódását, sérelmezve, hogy a kérelmek felterjesztése elmaradt.

Ezt követően az alperes a 2009. június 12-i tárgyaláson 19.P.24.413/2006/126. számon részítéletet hozott, melyben a felperesek I., II., és III.r. alperesekkel szembeni keresetét elutasította. 2009. augusztus 25-én 127. sorszám alatt nyújtottak be fellebbezést a felperesek. Az alperesi bíróság a IV.r. alperessel szembeni kereset tárgyalását nem folytatta, hanem az iratokat 2009. október 26-án felterjesztette a Fővárosi Ítéltáblához. A Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.21.727/2009/9. számú részítéletével az elsőfokú bíróság részítéletét 2010. március 18. napján helybenhagyta, az ítélet 2010. március 30-án érkezett az alperesi bírósághoz.

Az alperes 2010. június 18-án tűzött tárgyalási napot 2010. október 18. napjára, mely tárgyalást 137. sorszám alatt elhalasztotta 2011. február 7. napjára. Időközben, mivel tévesen került a befejezés beírásra a részítélet meghozatalakor, az ügy 9.P.27.131/2010. számra került iktatásra, melyben a 2011. február 7-i tárgyaláson 4. sorszám alatt a felperesek a keresetüktől

elálltak, így a bíróság a pert a tárgyaláson megszüntette. A felperesek arra hivatkoztak, hogy a perindítással a céljuk az volt, hogy a 2010-es országgyűlési választások előtt ítélet szülessen, mivel azonban ez már nem lehetséges, ezért az időközben bekövetkezett politikai változásokra, kormányváltásra és a megindult vizsgálatokra figyelemmel a per okafogyottá vált.

* * *

Az I.r. felperes 2016. február 8-án nyújtotta be a keresetlevelét a Fővárosi Törvényszékre egy felperesi listával. A kijelölés folytán eljáró Tatabányai Törvényszék a 2017. június 27-én kelt 4.P.20.249/2016/28. számú, 2017. szeptember 5-én jogerőre emelkedett végzésével az I.r. felperes és pertársai keresetlevelét idézés kibocsátása nélkül elutasította, többek között azzal az indokkal, hogy nem állapítható meg, hogy kik a felperesek. A felperesek 2017. augusztus 29-én érkezett beadványukkal igényüket szabályszerűen újra érvényesítették.

Keresetükben fejenként 2.550,-Eur sérelemdíj megfizetésére kérték az alperes kötelezését az eljárás elhúzódására alapítva.

Arra hivatkoztak, hogy alperes az alábbi tevékenységeivel hatott közre a per elhúzódásában: 2007. március 20-i újabb felhívásában nyomtatott névlistát kért, pedig a felperes jelezte, hogy akit nem tud elolvasni, azt hagyja figyelmen kívül, emiatt 40 napos késedelmet állapított meg, A hiánypótlás után is több, mint 14 hónap elteltével került sor az első tárgyalás megtartására, és a folytatólagos tárgyalást is 4 hónapon túlra tűzte ki alperes. A 2007. április 25-én teljesített hiánypótlások után 3 hónappal 4 hónapon túlra, 2007. augusztus 25. helyett 2007. november 20-ra tűzte ki alperes a tárgyalást, ezzel a 9 hónapos tárgyalási kötelezettséget is megszegte.

A 2008. április 4-i és 2009. április 3. tárgyalások között 1 év telt el.

Az eljárás elhúzódása miatti kifogásokat nem terjesztett fel az alperes, illetve az ítéletet 2 hónap késéssel terjesztette fel az Ítéletablára.

A 2008. április 4-i tárgyalás elhalasztása kapcsán sem járt el kellő hatékonysággal. Ugyan résziratokat fel kellett volna terjeszteni az Ítéletablára, de ettől függetlenül az ügy tárgyalását érdemben kellett volna folytatni, a felterjesztés pedig nem is történt meg, ezért egy indokolatlan 8 hónapos elhúzódás állapítható meg a 2. és 3. tárgyalás között.

A 2009. április 3-i tárgyalás elhalasztásának indoka nem derült ki a halasztó végzésből, így a következő folytatólagos tárgyalásig több, mint 2 hónap is a nem kellően hatékony pervezetés miatt szükségtelenül merült fel.

Megsértette a kötelezettségét ott is az alperes, hogy amikor részítélettel döntött az I-III.r. alperesek vonatkozásában, a IV.r. alperes kapcsán az el nem bíralt kereseti kérelmek tekintetében a tárgyalást folytatnia kellett volna. Ekként az 51 hónapos teljes eljárásból 27 hónap indokolatlan késlekedés merült fel.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és felperesek perköltségben történő marasztalását kérte.

Hivatkozott arra alperes, hogy az I.r. felperes által benyújtott meghatalmazások nem alkalmasak arra, hogy pertársaság jöjjön létre a felperesek között, mert ezek nem meghatalmazások, hanem perbizományt létrehozó felhatalmazások.

Álláspontja szerint elévült felperesek igénye, mert I.r. felperes a hiánypótlási felhívásnak abban sem tett eleget, hogy megadott határidőn belül nem jelölte meg konkrétan, hogy kik a peres eljárás felperesei. A felperesek listája nem volt teljes körű, a keresetlevél nem volt alkalmas tárgyalásra, a törvényszék alperes neve 9/2016/28. számú végzésével utasította el idézés kibocsátása nélkül a felperes és pertársai keresetét. Nem volt megállapítható, hogy kik a felperesek. Az I.r. felperes aztán 30 napon belül ismételt előterjesztett keresetében 58 felperest jelölt meg, 57 felperes vonatkozásában tehát elévült a követelés.

Érdemi ellenkérelmében az alperes arra hivatkozott, hogy felperesek magatartásukkal, mulasztásukkal maguk is hozzájárultak a per időtartamához, így alappal nem hivatkozhatnak az ésszerű időn belül történő befejezés követelményére, így kártérítési igényük nem lehet alapos.

2009. április 8-án is csatoltak bizonyítékot, 2009. május 22-én is történt keresetkiterjesztés. A bíróságnak figyelembe kell venni a jogvita tárgyát, természetét és az egyedi körülményeket, 203 felperes indította a pert az alperesek ellen, majd több keresetkiterjesztésre sor került, beavatkozási iránti kérelmek is voltak, így a nehezen kezelhető ügyben nem szenvedtek a felperesek sérelmet az ésszerű időn belül történő befejezéshez való joguk sérelmével, hiszen 28 hónap alatt elbírálásra került, ami nem tekinthető ésszerűtlenül hosszúnak.

Az el nem bíralt kereseti kérelem körében pedig a felperesek álltak el, így nincs is helye ezen jog sérelmére való hivatkozásnak.

Az egyes késedelmekkel kapcsolatban nyilatkozott arra, hogy a hiánypótlás körében írt késedelem nem ad alapot kártérítés megállapítására, kirívóan magas volt a felperesek száma, nem szokásos ügymenet a felperesi pozícióban maradó személyek megállapítása, adataik egyeztetése, és egy hónapot el nem érő késedelem volt.

Az első tárgyalás kitűzése kapcsán jelezte, hogy az első tárgyalási hatánapig 63 felperesi csatlakozási kérelem érkezett, melyről alperes döntött, majd az első tárgyalásig további 102 felperesi csatlakozási kérelem érkezett. Amennyiben az alperes minden betartva tűzi ki a per első tárgyalását, a perbelépési, beavatkozási kérelmek elbírálása miatt egyébként is halasztani kellett volna, így nem okozza az eljárás elhúzódását ezen késedelem.

A 2008. április 4-i tárgyalás elhalasztása kapcsán rámutatott alperes, hogy a hatánapig egy elállás, 71 csatlakozás iránti kérelem, 3 megszüntetés iránti kérelem és egy címváltozás került bejelentésre, ezek elintézéséig nem is volt tisztázott a perben résztvevő felperesek személye. A 2009. április 3-i

tárgyalás elhalasztása szükségszerű volt, hiszen halasztásra az I.r. felperes költségmentesség iránti kérelme elbírálása miatt került sor.

A részítélet meghozatalát követően pedig az el nem bírált kereseti kérelmekre elállást nyújtottak be felperesek, így a per ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jog megsértése nem értelmezhető. A követelés összecszerűségét is vitatta, azt elhúzotttnak találta.

* * *

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében a keresetet elutasította.

Kötelezte a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 15 napon belül 18.000 Ft perköltséget, az állam javára, külön felhívásra pedig személyenként 47.407 Ft illetéket.

Kimondta, hogy a felek az ezt meghaladó költségeiket maguk viselik.

Határozata indokolásában mindenekelőtt kifejtette, hogy a felperesek meghatalmazása megfelelő volt. Azok nem perbizományt létesítettek, hiszen arra tartalmaznak meghatalmazást, hogy a felpereseket az I.r. felperes „teljes jogkörben képviselje”.

A törvényszék az alperes elévülési kifogását alaptalannak találta, kiemelve, hogy maga az alperes sem vitatta, hogy az I.r. felperes az elévülési időn belül nyújtotta be kereseti kérelmét. A törvényszék ugyan a „I.r. felperes és pertársai” keresetlevelét idézés kibocsátása nélkül elutasította, mert nem lehetett megállapítani, hogy kik a felperesek, a felperesek azonban a Pp. 132. § (1) bekezdés szerinti határidőn belül tisztázták, hogy szerepelnek felperesként a perben. Az elutasító határozat jogerőre emelkedésétől számított 30 nap alatti szabályszerű keresetlevél benyújtása miatt a keresetlevél beadásának jogi hatályai fennmaradtak, azaz úgy kell tekinteni, mintha azt az eredeti időpontban helyesen nyújtották volna be, így az eredeti, az elévülési időn belüli bírósági igényérvényesítés az elévülést valamennyi felperes tekintetében megszakította.

Az ügy érdemét illetően a törvényszék kiemelte, hogy a Pp. 2. § (1) bekezdése alapján a releváns az, hogy az egész eljárás ésszerű időn belül történő befejezésére vonatkozó kötelezettsége van a bíróságnak. Önmagában az, hogy egyes perbeli cselekményeket a bíróság késedelmesen végez, nem alapozza meg a per ésszerű időn belüli befejezésére vonatkozó kötelezettsége megsértését.

A Pp-ben szereplő határidők közül az első tárgyalás kitűzése, az első tárgyalásra vonatkozó időköz, valamint a második és harmadik tárgyalási nap közötti időköz nem felelt meg a jogszabályi rendelkezéseknek, továbbá felterjesztési késedelem is volt. Az alperesi bíróság egyes intézkedéseit azonban összességében kell vizsgálni, hiszen a bíróságnak számos olyan intézkedése volt, ami hatékony, gyors, célszerű pervezetést eredményezett (a nagyszámú felperes vonatkozásában permegszüntetések, „csatlakozási kérelmek”, beavatkozási kérelmek elbírálása, mely vonatkozásában a rendelkezésére álló határidőt egyáltalán nem sértette meg, intézkedéseit jóval gyorsabban és hatékonyabban tette meg).

Hangsúlyozta, hogy a per ésszerű időn belüli elbírálásakor nem csupán automatikusan a határidőket kell nézni, és valamennyi mulasztás idejét összeadni, hanem azt is figyelembe kell venni, hogy a bíróság eljárásával, pervezetésével, az eljárásjogi szabályok megfelelő, kreatív, hatékony alkalmazásával hogyan tud közrehatni a per ésszerű időn belül történő befejezésében. Kiemelte, hogy az ügyben a folyamatos elállásokkal és csatlakozásokkal több, mint 200 felperes igényét kellett a bíróságnak kezelni. Az ügy tárgya is nehezen megítélhető, bonyolultabb jellegű volt, ezért úgy foglalt állást, hogy a részítélet felterjesztéséig eltelt 3 év (2006. október 11-től 2009. október 26-ig) egyáltalán nem minősül eltúlzottnak, ezért a felperesek tekintetében előterjesztett keresetét elutasította.

Az alperes hivatkozása kapcsán rámutatott arra, hogy az, hogy a részítéletben a felperesek keresete elutasításra került, nem jelenti azt, hogy ne érvényesíthetnék a per ésszerű elbírálásához fűződő

jogukat. Sem a Pp., sem egyéb jogszabály nem fűz olyan feltételt ezen - bíróságot terhelő - kötelezettség vizsgálatához, hogy csak a pernyertes fél hivatkozhatna rá.

Az azonban, hogy a IV.r. alperes vonatkozásában elálltak a kereseti kérelemtől a felperesek, azzal a következménnyel jár, hogy nem érvényesíthetnek igényt a per ésszerű időn belüli elbírálása megsértése miatt ezen kereset tekintetében. A jogintézmény nevéből és a rendeltetéséből is kitűnik, hogy az elbírálás késedelméhez fűz a jog szankciót, így azt kell vizsgálni, hogy mely kérelem elbírálására vonatkozó késedelem esetén állapítható meg a Pp. 2. §-ban írtak sérelme. Erre utal, hogy a Pp. 2.§. (1) bekezdése a bíróság feladataként a jogviták ésszerű időn belüli eldöntését határozza meg. Az 1.§., melyre a 2.§. visszautal, szintén a jogviták eldöntéséről szól. A IV.r. alperessel szemben pedig elállás történt, így az ésszerű befejezés sérelme csak abban az esetben valósulhatna meg, ha az elállás nyomán a per megszüntetéséről nem döntött volna a bíróság megfelelő időn belül, ez pedig nem valósult meg, hiszen az elállás bejelentésekor nyomban megszüntette a pert jelen per alperese.

Elállás esetén tehát az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a Pp. 2.§. sérelme nem értelmezhető a kereseti kérelemre, csak az elállás elbírálása körében megvalósuló késedelemre.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a bíróságot nem köti egy másik bíróság hasonló tényállás mellett hozott ítélete, így a Székesfehérvári Törvényszék felperesek által hivatkozott ítélete sem, a bíróság jelen per tárgyát képező jogkérdésben másként foglalt állást.

* * *

A felperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet keresetüknek megfelelő megváltoztatását kérték.

Kiemelték, hogy a törvényszék az alábbi három évrre alapozva utasította el a keresetet:

- a törvényi határidők be nem tartása önmagában nem minősül az ésszerű idő sérelmének,
- a részítéletig eltelt három év nem tekinthető ésszerűtlenül hosszú időtartamnak,
- az ésszerű idő sérelme kizárólag érdemi, ítélettel lezárult perben állapítható meg, elállással végződő perben nem, így a részítélet és az elállás között eltelt időtartam ésszerű voltának vizsgálata eleve nem lehetséges.

Álláspontjuk szerint az elutasítás indokainak egyike sem áll fenn, figyelemmel az azonos alapügy vonatkozásában hozott négy törvényszéki és egy Kúriai (Pfv.III.20.441/2013/16. sorszámú) ítéletre. Az Alaptörvény 25. cikkének (1) bekezdésére és a 28. cikkére figyelemmel kifejtették, hogy a jogbiztonság és a bíróságokba vetett közbizalom sérelmével jár az elsőfokú döntés.

Hangsúlyozták, hogy a bíróságot valóban nem kötik az egyéb perben született döntések, ugyanakkor alapvető elvárás az ítélkezésben az egységes elbírálás követelménye, illetve az alaptörvényből levezethető jogbiztonság. A Székesfehérvári Törvényszék ítéletét a Fővárosi Ítéltábla helybenhagyta, azt a Kúria hatályában fenntartotta. Ugyanezen alapper kapcsán a Győri Ítéltábla is érdemben ezzel egybehangzó határozatot hozott, és további három ítélet is született az alapperrel kapcsolatosan. Amennyiben az alapperben sérült az ésszerű időn belüli elbírálás követelménye, akkor az alapper minden felperesét megilleti a sérelemdíj, ha nem sérült, akkor viszont egyiket sem illeti meg.

Hangsúlyozta, hogy a Győri Ítéltábla Pf.V.20.212/214/8. számú ítéletében kifejezetten az alapper részítéletet követő szakaszában jelentkező késedelemre ítélte meg a felperesi igényt, cáfolva, hogy az elállás folytán megszünt perben ne lehetne vizsgálni és megállapítani az ésszerű időn belüli elbírálás sérelmét.

A fellebbezés szerint valóban egy-egy törvényi határidő jelentéktelen túllépése önmagában nem feltétlenül teszi egészében ésszerűtlennek valamely eljárás időtartamát. Vizsgálni kell azonban ezek együttes hatását az eljárás lefolytatására. Az ésszerű időn belüli elbírálás sérelme alapvetően

két tényezőből, a törvényi határidők túllépéséből és a pervezetés nem kellő hatékonyságából áll össze. Az a körülmény, hogy a határidő túllépése az adott ügyben soknak vagy nem soknak, észszerűnek vagy észszerűtlennek minősül, éppen annak a függvénye, hogy az eltelt időből mennyi az inaktív időszak. Az EJEB gyakorlata szerint a pertartam húsz százalékát elérő inaktív időszak már jelentős késedelemnek minősül, a perbeli esetben pedig a pertartam felét meghaladta az inaktív időszak.

Az inaktív időszakok és a teljes per tartama összevetése útján elfogadhatatlannak minősül az a megállapítás, hogy a részítéletig eltelt három év a jelen esetben nem észszerűtlenül sok. A perben kizárólag abban a jogkérdésben kellett dönten, hogy lehetőség van-e a személyiségi jogvédelem eszköztárával beavatkozni a politikába. Semmilyen bizonyításra nem volt szükség. Az Alkotmánybíróság 8/1992 (I.30.) AB határozatában kifejtette, hogy az ügyek elbírálására az az észszerű idő, amelynek tartalma alatt az adott ügy elbíráható. Ennek értelmében a jogkérdésben az első tárgyaláson döntést kellett volna hozni.

A fellebbezés az alapper eljárási cselekményeinek részletes vizsgálata és minősítése tekintetében - a Székesfehérvári Törvényszék 25.P.21.867/2011/15. számú jogerős ítéletében foglaltak mentén, azzal egyezően minősítve az egyes bírósági eljárási cselekmények indokoltságát, időszerűségét, illetőleg mindezek hiányát - megismételte az elsőfokú eljárásban előadottakat.

Hangsúlyozta, hogy csupán a részítéletig tizenöt hónap indokolatlan késedelem keletkezett, ami az addig eltelt hároméves időtartam majdnem felét teszi ki, így már ez is súlyos mértékű késedelemnek minősül. Ehhez járul a részítélet meghozatalának napjától a következő tárgyalásig terjedő időszaknak a - 4 hónapos tárgyalási időköz levonásával megállapítható - 12 hónapos késedelme.

Az összesen 27 hónap indokolatlan késedelem az 51 hónapig tartó ügyben nagyon súlyosnak minősül.

Az alapperben való elállás körülménye nem szolgálhat a jelen perben az igényérvényesítés érdemi akadályául. A Kúria által is hatályában tartott Székesfehérvári Törvényszéki ítélet is rámutatott, hogy kirívóan súlyos sérelemként kell értékelni azt a körülményt, amikor a felek éppen az elhúzódás, az észszerű időn belüli döntés hiánya miatt állnak el a követeléstől.

Utalt a fellebbezés arra, hogy az EJEB gyakorlata az észszerű időn belüli elbírálás sérelmét a folyamatban lévő eljárás közben is lehetségesnek tartja megállapítani. Az Európai Emberi Jogok Egyezménye, illetve azt megelőzően a Római Egyezmény törvényben (1993. évi XXXI. törvény 6. cikk) kihirdetett szövege értelmében a védett alanyi jog, a jogszabályi rendelkezés tárgya a bírósághoz fordulás joga, a tisztességes, pártatlan igazságszolgáltatás maximája. Ennek felel meg az EJEB azon gyakorlata, hogy a per egy szakaszának elhúzódása esetén, érdemi döntés hiányában is megállapíthatónak tartja az alapjog megsértését, és szintén ebből következik az is, hogy amennyiben az elálláskor a bíróság késedelme már jelentős, úgy nem bír jelentőséggel az a körülmény, hogy a fél elállt a keresetétől, hiszen jogvédelemre már ekkor - az utólagos pernyertességétől, pervesztességétől függetlenül - igényt formálhat. Amennyiben pedig az elállás kifejezett oka éppen a bíróság tétlensége miatti érdekmúlás, úgy a keresete mindenképp megalapozott.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az ítélet helybenhagyására irányult.

Fenntartotta azon álláspontját, hogy az elévülési időn belül nem nyújtotta be valamennyi felperes a keresetét. Az elsőfokú eljárás során a keresetlevél azért került idézés kibocsátása nélkül elutasításra, mert az I.r. felperes kivételével nem volt megállapítható, hogy kik a per felperesei. Az eredetileg benyújtott és a Pp. 132. § (1) bekezdése alapján újra benyújtott keresetlevél között kizárólag az I.r. felperes személye vonatkozásában állapítható meg átfedés, kizárólag az I.r. felperes vonatkozásában

lehet szó a kereset beadása hatályainak fenntartásáról. A Pp. 132. § (1) bekezdése csak azon felperesek vonatkozásában alkalmazható, akik beazonosíthatóak voltak már a kereset benyújtásakor. Az alperes hangsúlyozta, hogy az inaktív időszakok elbírálásakor kifejezetten az alapeljárás sajátosságaira figyelemmel szükséges eljárni. A késedelmek esetleges ténye önmagában nem ad alapot a Pp. 2. § (3) bekezdésében írt kártérítés megítélésére, figyelemmel kell lenni, ugyanis a jogvita tárgyára és természetére, valamint az eljárás lefolytatásának egyedi körülményeire. A perbeli esetben 203 felperes indította az alapeljárást, az alperesek személyének helyesbítésére, több kereset-kiterjesztésre, beavatkozás iránti kérelmek előterjesztésére is sor került. E tekintetben az alperes utalt az elsőfokú eljárásban részletesen kifejtettekre.

Vál tozatlanul fenntartotta, hogy a felperesek elállása miatt el nem bírált kereseti kérelem körében nincs helye a per ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jog sérelmének megállapítására. Csak jogerős ítélettel (érdemi határozattal) elbírált ügyben lehet a Pp. 2. § (3) bekezdése alapján kárigényt érvényesíteni.

A peres felek nagy számára, a benyújtott beadványok mennyiségére tekintettel nem szenvedett sérelmet a felpereseknek a per ésszerű időn belül történő befejezéséhez való joga, az ügy jelen perben releváns - részítéletig terjedő - szakasza 2 év 8 hónap alatt elbírálása került.

Hangsúlyozta, hogy a beadványok rendre hiányosak voltak a felperesek részéről, számos esetben határidő-hosszabbítást kértek, így az eljárás időtartamát valójában a peres felek magatartása okozta. A Pp. 2. § (2) bekezdése értelmében nem hivatkozhat a per ésszerű időn belül történő befejezésének követelményére az a fél, aki magatartásával, illetve mulasztásával a per elhúzódásához hozzájárult.

Az elsőfokú eljárásban kifejtettekkel egyezően rámutatott arra, hogy a bíróságot nem köti egy másik bíróság hasonló tényállás mellett hozott ítélete, lehetősége van arra, hogy egy jogkérdésben másként foglaljon állást.

* * *

A felperesek keresetnek való helytadásra irányuló fellebbezési kérelme jogalapját tekintve érdemben megalapozott, míg összecszerúségét tekintve részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges körben a tényállást feltárta, azt a peradatok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg, az abból levont - a kereset elutasításához vezető - érdemi jogkövetkeztetésével azonban az ítélőtábla az alábbiak szerint nem értett egyet.

Az alperes által az elsőfokú eljárásban előterjesztett, és a fellebbezési eljárásban is fenntartott kifogásra figyelemmel az ítélőtáblának mindenekelőtt abban kellett határoznia, hogy az elévülés kérdésében helyes álláspontot foglalt-e el a törvényszék. Ennek során az ítélőtábla az alábbiakra volt figyelemmel. A keresetlevél az alperes által sem vitatottan az elévülési határidő utolsó napján, 2016. február 8-án (február 7. vasárnapra esett) érkezett az elsőfokú bírósághoz. A keresetlevél mellékleteként csatolásra került a felperesek listája, az I.r. felperes pedig a keresetlevélben egyértelműen kinyilvánította, hogy a felsorolt felperesi pertársak képviselőjében is igényt érvényesít a keresetlevél benyújtása útján. A listán az I.r. felperes sárgával jelölte azokat a felperesi pertársakat, akik részéről az írásbeli meghatalmazást is mellékelte és egyúttal határidő biztosítását kérte a további meghatalmazások csatolására. A keresetlevél mellékleteként csatolt lista a II-LVIII. rendű felperesek személyét maradéktalanul felöleli, további, a perben később részt nem vevő személyek mellett. A részben a felperesek személyét tisztázandó, részben a meghatalmazások benyújtására irányuló hiánypótlási eljárás során a II-LVIII. rendű felperesek részéről az I. r. felperesnek adott meghatalmazások hiánytalanul csatolásra kerültek (13. P.20249/2016/14. és 18. számú iratok). A felperesek I.r. felperes által 25. és 26. sorszám alatti pontos megjelölésével került összhangba a felperesek személye és az I.r. felperes javára csatolt meghatalmazások köre. A keresetlevelet idézés

kibocsátása nélkül elutasító végzés meghozatalát követően az I.r. felperes az utóbbi (tehát a 26. számú) listában foglaltakat fenntartva ismételtén megjelölte a felperesek személyét. Megállapítható tehát, hogy az I.r. felperes által már 2016. február 8-án, tehát az elévülési határidőn belül a II-LVIII. rendű felperesek nevében, képviselőjében is sor került a keresetlevél benyújtására, az I.r. felperes a későbbiek során a hiánypótlási eljárás keretei között további felpereseket nem jelölt meg, csupán a felperesek listáját azokra - tehát a II-LVIII. rendű felperesekre - szűkítette le, akik részéről a meghatalmazás is csatolásra került. Az I-LVIII. rendű felperesek tekintetében került sor - a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasító végzést követően - a keresetlevél beadása hatályainak Pp. 132. § (1) bekezdése szerinti fenntartására is. Mindezen körülmények alapján helytálló az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontja, hogy a keresetlevél 2016. február 8-i benyújtásával az elévülés a Ptk. 327. § (1) bekezdése alapján valamennyi felperes igényét tekintve megszakadt, az alperes elévülési kifogása nem alapos, a felperesek keresetét a továbbiakban érdemben kellett elbírálni.

Ennek során az ítélet tábla mindenekelőtt kiemeli, hogy a felperesek az alperes előtt 2006 és 2011 között folyamatban volt perre alapították a Pp. 2. § (3) bekezdésére hivatkozással előterjesztett igényüket, így keresetük a tartalma (Pp. 3. § (2) bekezdés) szerint - az akkor hatályos jogszabályi rendelkezésnek megfelelően - méltányos elégtételt biztosító kártérítésre irányul.

A felperesek többszöri hivatkozásával szemben rámutat az ítélet tábla arra, hogy az ún. alapper tekintetében a Pp. 2. § (3) bekezdése szerinti igény érvényesítése tárgyában korábban született és jelen perben hivatkozott bírósági ítéletek hatálya az alapper valamennyi felperesére nem terjed ki, csupán az egyedi ügyben igényt érvényesítő felperesekre. A hivatkozott döntések nem teremtenek res judicatát a felperesek által érvényesített igény tekintetében, figyelemmel arra, hogy ennek a Pp. 229. § (1) bekezdésében meghatározott konjunktív feltételei közül a felek azonossága hiányzik. Megjegyzni az ítélet tábla, hogy ellenkező esetben a jelen pernek az elsőfokú eljárás során a Pp. 157. § a) pontja, a másodfokú eljárás során pedig a Pp. 251. § (1) bekezdése szerinti megszüntetése vált volna indokolttá.

A feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez fűződő joga nem tekinthető személyhez fűződő jognak, hanem eljárási alapjognak minősül. Ezen jognak a Pp. hatálya alá tartozó eljárásban való megsértése a Pp. 2. § (3) bekezdésének az alkalmazását alapozza meg.

Az emberi jogok, és az alapvető szabadságok védelméről szóló egyezményt kihirdető 1993. évi XXXI. törvény 6. cikke az ésszerű időn belüli tárgyalás és határozathozatal követelményét fogalmazza meg az eljáró bírósággal szemben. Lényegében a nemzeti jog ennek való megfelelését szolgálják - az Alaptörvény 28. cikkének jogszabály értelmezési tárgyú rendelkezése folytán kiemelten értékelendő jogszabályi indokolás szerint - a Pp. jelen perben alkalmazandó 2. §-ának rendelkezései. A bírósághoz fordulás jogából levezethető fenti eljárási alapjog tartalma, továbbá a megsértésére alapítható igényérvényesítés lehetőségének keretei mind az egyezmény, mind pedig az EJEK kialakult gyakorlata (Dr. Grád. András: Kézikönyv a strasbourgi emberi jogi ítélkezésről, 172. oldal) szerint szélesebbek annál, mint ahogy arra az elsőfokú bíróság a Pp. 2. § nyelvtani elemzése alapján következtetett. A feleket nem csupán a befejezett ügyekben illeti meg ezen a címen igényérvényesítési lehetőség, hanem az igény már az eljárás folyamatban léte alatt megnyílik az egyes elhúzódozó eljárási szakaszokra is, és ebből levezethetően a bírósághoz fordulás jogának megsértésére alapított kereset érdemi elbírálása nem mellőzhető azzal az indokkal sem, hogy az alapper a IV.r. alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelem tekintetében a felperesek elállása folytán érdemi ügydöntő határozat meghozatala nélkül fejeződött be. Utóbbival kapcsolatosan az alperes által hivatkozott eseti döntésben a másodfokú bíróság által elfoglalt jogi álláspontot a Kúria

a Pf. 5. 20.067/2017/5. számú ítéletében nem ítélte alaposnak, nem helyénvaló tehát az alperesnek a bírói gyakorlat tartalmára vonatkozó utalása.

A kifejtettakra tekintettel a felperesek helyes jogi álláspontjának megfelelően az alapper teljes terjedelmére, a részítélet utáni szakaszára is kiterjedően kellett érdemben állást foglalni, hogy a felperesek eljárási alapjoga sérült-e, illetve nem állapítható-e meg a felperesek igényérvényesítésének Pp. 2. § (2) és (3) bekezdése szerinti korlátja.

Ennek során vizsgálni kellett az egész eljárás időtartamát, azon belül pedig azt, hogy az eljárás elhúzódása mennyiben az alperes mulasztására, kötelezettségszegésére vezethető vissza. A per befejezésének ésszerű időtartama a jogvita tárgya és természete, valamint az eljárás lefolytatásának egyedi természete alapján határozható meg, melynél figyelemmel kell lenni arra is, hogy más hasonló ügyekhez képest tovább tartott-e a per (BDT 2008.1811.)

Önmagában a határidők elmulasztásának közvetlen jogkövetkezménye nincs, csak abban az esetben, ha azok hozzájárulnak a per elhúzódásához. Ennek meghatározása az egész peres eljárás célszerű menetét, folyamatosságát, gyorsaságát biztosító alperesi cselekmények összességének vizsgálatát kívánja meg, figyelemmel a törvényi határidők betartásának követelményére.

Az ún. alapper eljárási menete tekintetében megállapítható, hogy az alperes felhívására a felperesek 2007. január 24-én nyújtották be az 5. számú, a hiányokat csupán részben pótló keresetlevelet. Az alperes a Pp. 95. § (1) bekezdése szerinti harmincnapos intézkedési kötelezettségét megsértve csupán 2007. március 20-án intézkedett a 6. sorszámú végzésével az ismételt hiánypótlásról, holott a felperesi beadvány után a bíróság intézkedéséig nem keletkezett perirat, illetve olyan körülmény, amely a késedelmet indokolhatná. Ez a mulasztás az eljárás során hozzávetőleg **egy hónapos késedelemhez** vezetett.

A tárgyalás kitűzésére alkalmas kereset (7. sz. irat) 2007. április 25-én érkezett az alpereshez, az alperes 2007. május 18-án kelt 8. számú kitűző végzésével 2007. november 25-re tűzte ki az első tárgyalást, megsértve ezzel a Pp. 125. § (3) bekezdése szerinti 9 hónapos határidőt, holott nem volt olyan körülmény, mely gátolhatta volna a tárgyalás 2007. július 11-ig való kitűzését. Ebből adódóan az eljárás során **4 hónapos késedelem** keletkezett.

Az ügyben 2008. április 4-én megtartott második tárgyalást az alperes azzal halasztotta el, hogy újabb tárgyalást hivatalból tűz (94. sz. jegyzőkönyv). Ehhez képest az alperes a következő tárgyalás kitűzéséről csak 2009. március 3-án intézkedett, 2009 április 3-ra, tehát az előző tárgyaláshoz képest egy évvel későbbi időpontra tűzve ki azt. A nem kellően hatékony eljárás a négyhónapos időköz figyelembevételével, azaz levonásával **8 hónapos késedelmet** idézett elő. A 2008. április 4-i tárgyalást követően csupán 2008. szeptember 23-tól (a 103/I. sz. határozatával) kezdett hozzá az alperes a halasztó végzésben a halasztás indokaként megjelölt eljárási cselekmények (beavatkozók felhívása, az elállásokkal kapcsolatos határozatok meghozatala) lefolytatásához, a halasztó végzésben foglaltakkal szemben ugyanakkor a felperesek által benyújtott eljárási kifogásoknak, illetőleg végzések elleni fellebbezéseknek az ítéletáblára való felterjesztésére nem került sor. Az iratok alapján megállapítható, hogy a két tárgyalás között eltelt időszakban olyan eljárási cselekményre sem a felek, sem a bíróság részéről nem került sor, ami indokolta volna az újabb tárgyalás egy évvel későbbi időpontra való kitűzését, e tekintetben tehát a Pp. 142. § (1) és (2) bekezdésének megsértése állapítható meg. A harmadik tárgyalásra 2009. április 3-án került sor (118. sz. jegyzőkönyv). A tárgyalást az alperes 2009. június 12. napjára halasztotta., a halasztást azonban a végzésben foglalt körülmények nem indokolták. Az I.r. felperes személyes költségmentesség iránti kérelme (103. sorszámú irat) már hat és fél hónapja előterjesztésre került, azt azonban az elsőfokú bíróság nem bírálta el, az csupán 2009. június 11-én került - a kérelemnek helyt adó, tehát nem fellebbezhető tartalommal - elbírálásra (125 sz. végzés). Az alperesnek ezen határozatát nyilvánvalóan előbb - tehát nem az eljárás elhúzódását előidéző időpontban - kellett volna

meghoznia. A tárgyaláson Dr. T.A. beavatkozás iránti kérelmének elutasítására késedelmesen került sor, megállapítható ugyanis, hogy annak alapjául a 2008. szeptember 23-i felhívás (103/I sz. végzés) teljesítésének elmulasztása szolgált, így a mulasztás jogkövetkezményeit az alperes jóval korábban levonhatta volna. Amennyiben ezen körülmény szolgált a tárgyalás elhalasztásának indokául, úgy ez a körülmény az alperes késedelmes intézkedésére vezethető vissza. A tárgyalás elhalasztása az eljárás menetében további **2 hónapi** indokolatlan **késedelmet** eredményezett.

A felperesek által 2009. május 11-én került sor a keresetkiterjesztésére az alapper IV.r. alperesével szemben. Az I-III.r. alperesekkel szembeni kereset tekintetében a bíróság 2009. június 12-én részítéletet hozott. A részítélet nem képezte akadályát az eljárás IV.r. alperessel szembeni folytatásának. Az alperes ehhez képest csak 2010. június 18-án intézkedett az újabb tárgyalás kitűzése iránt, melyet 2010. október 18-án tartott meg. A Pp. 142. § (2) bekezdése szerinti 4 hónapos tárgyalási időköz figyelembevételével ez az eljárás menetében további **12 hónapos** késedelmet idézett elő.

Helytállóan állapította meg a törvényszék az ítéletében, hogy az alapperben eljáró bíróság számos hatékony, gyors, célszerű eljárási cselekményt végzett, ezeket azonban a per egyéb - tehát nem a fenti, **mindösszesen 27 havi késedelemmel** érintett - időszakában teljesítette.

Az alperes a hatékony intézkedések elmulasztásával, a fenti mulasztásokkal a hozzávetőleg 51 havi pertartamhoz képest jelentős, 27 havi inaktív időszakot idézett elő, súlyosan sértve ezzel a per ésszerű időn belül történő befejezéséhez való felperesi eljárási alapjogot.

Az ítéletábra értékelte azt is, hogy a perben eljáró bíróságnak jogkérdésben kellett döntenie, és bár a jogkérdés egyedi jellegű, széles körű bírói gyakorlattal alá nem támasztható volt, az eljárás kezdeti időszakához képest az I-III.r. alperesekkel szembeni keresetet elutasító részítélet meghozatalakor sem állt több érdemi - a jogkérdés elbírálása körében releváns - peradat az alperes rendelkezésére. A jogvita jellege sem adhat tehát megfelelő magyarázatot az ilyen mértékű eljárási késedelemre.

Az alperes hivatkozásával szemben a 27 hónapos inaktív időszak előidézéséhez a felperesek a magatartásukkal nem járultak hozzá, a perbeli magatartásuk, cselekményeik, esetleges mulasztásaik a fentiek szerint meghatározott késedelem előidézésében nem játszottak szerepet, az attól függetlenül, a kifejtettek szerint a bíróság nem kellően hatékony intézkedéseiből fakadóan következett be. A felperesek önhibájának az eljárásnak csak azon elhúzódásával kapcsolatban lenne jelentősége, amelyet a felperesek magatartása ténylegesen érint, azzal okozati összefüggésben van. A 27 hónapos késedelem tekintetében való felperesi igényérvényesítésnek a Pp. 2. § (2) bekezdése szerinti akadálya tehát nem áll fenn.

Megállapítható az is, hogy a felperesek az eljárás elhúzódása miatt három esetben nyújtottak be a Pp. 114/A §-ára alapítva eljárás elhúzódása miatt kifogást (61., 104. és 116. sz. beadványok), a kifogások azonban nem kerültek felterjesztése az ítéletábrára, ezt sérelmezve a felperesek három ízben nyújtottak be az eljárás szabálytalanságára hivatkozással a Pp. 114. §-ára alapított kifogást (87., 110. és 116. sz. beadvány). Megállapítható, hogy az igénybe vett speciális jogorvoslati lehetőség nem volt alkalmas a sérelem orvoslására, az eljárás elhúzódásának megakadályozására, vagy csökkentésére. A jogorvoslat hatékonyságának perbeli esetben megtapasztalt hiányára tekintettel nem róható a felperesek terhére, hogy a részítéletet követő inaktív eljárási szakasz tekintetében - a korábbiakban is eredménytelennek bizonyuló - eljárás elhúzódása miatti kifogást nem terjesztettek elő. Megállapítható tehát az igényérvényesítés Pp. 2. § (3) bekezdése szerinti azon feltételnek a fennállása is, miszerint a felpereseket ért sérelem a jogorvoslati eljárásban sem volt orvosolható.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra megállapította, hogy a felperesek Pp. 2. § (3) bekezdésére alapított igényének jogalapja fennáll.

Az összecszerűség körében figyelemmel volt az ítéletábra arra, hogy a felperesek keresetükben kifejezetten a köztudomású, további bizonyítást nem igénylő sérelmeket (P.20.249/2016/9. sz. beadvány) jelölték meg követelésük alapjaként, illetve az eljárás elhúzódasának pszichés hatásaira hivatkoztak (P.20.217/2017/14. sz. irat). Az alperes által fizetendő méltányos elégtételt biztosító kártérítés összegének meghatározásakor az ítéletábra a pertartamhoz képesti összességében nagyon jelentős mértékű inaktív időszakot, ennek folytán a jogsértés súlyát, továbbá annak köztudomású következményeként az eljárás elhúzódasából fakadó frusztrációt, az igazságszolgáltatásba vetett bizalom elvesztését értékelte és mindezek mérlegelésével a felperesek javára személyenként 300.000 Ft-ban határozta meg az elszenvedett jogsérelemmel arányos, méltányos elégtételt biztosítani képes kártérítés összegét.

A fentiekre figyelemmel az ítéletábra Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta. Kötelezte az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felpereseknek személyenként 300.000 Ft méltányos elégtételt biztosító kártérítést.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján, a pernyertesség-pervesztesség arányában határozott. A felperesek 38%-os mértékben bizonyultak pernyertesnek mind az elsőfokú, mind a másodfokú eljárás tekintetében. A felperesek csupán a másodfokú eljárásban képviseltették magukat jogi képviselővel, a 32/2003 (VIII. 22) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése szerinti összeg pernyertességgel arányos mértékét az ítéletábra a (6) bekezdés alkalmazásával hozzávetőleg felére, 4000 Ft-ra mérsékelte, figyelemmel arra, hogy valamennyi felperes képviselőt a másodfokú eljárás során ugyanazon jogi képviselő látta el, valamennyiük nevében teljesen azonos képviselői tevékenységet fejtett ki, így nyilvánvalóan nem igényelt olyan terjedelmű tevékenységet a felperesek képviselőjének ellátása, mintha őket eltérő jogi képviselők képviselték volna. Az alperes a felpereseknek személyenként köteles a másodfokú perköltség megfizetésére.

Kötelesek megfizetni a felperesek egyetemlegesen az alperesnek a képviselő első- és másodfokú tárgyaláson való megjelenésével felmerült útiköltségének arányos részét. Előbbi tekintetében az ítéletábra a törvényszék által megállapított 18.000 Ft-ot az arányos 12.960 Ft-ra szállította le.

Ugyancsak a pernyertesség-pervesztesség arányának megfelelően szállította le a felperesek által az államnak személyenként fizetendő kereseti illeték összegét, továbbá ennek megfelelően határozta meg az általuk fizetendő feljegyzett fellebbezési illeték összegét is.

A fentieket meghaladóan feljegyzett kereseti és fellebbezési illetéket az alperes személyes illetékmentességére figyelemmel az állam viseli.

Győr, 2019. július 4.

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Mészáros Zsolt sk.
bíró